

BARNA-SÍÐAN

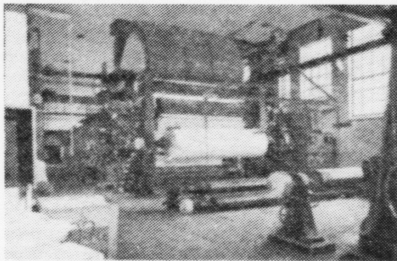
Veitst tú, hvussu pappír verður gjørt?

Ráevni til pappír kann vera: træ, toykloddar, hálmur ella gamalt pappír.

Framleiðslan úr træ: Træið verður høgt og rivið sundur í heilt smáar spönir. Spönirnar verða síðani kókaðar til ein tjúkkan greyt, við hvørt verður eisini lím koyrt í henda greytin. »Trægreyturin« verður síðani smurdur tunt út á nakrar plátur, hvar vatnið setir frá. Síðani verða pláturnar trýstar ígjøgnum eina pressu av heitum jarn-rullum, so at tær torna. »Greyturin« er nú vörðin til pappírs-ørk. (Alt hetta verður nú á døgum gjørt við stórum maskinum á pappírsverksmiðjunum).

Á nøkulunda sama hátt verður pappír eisini gjørt úr hálm ella kloddum ella gomlum pappíri.

Tað finasta og sterkasta pappírið verður gjørt úr toy-kloddum.

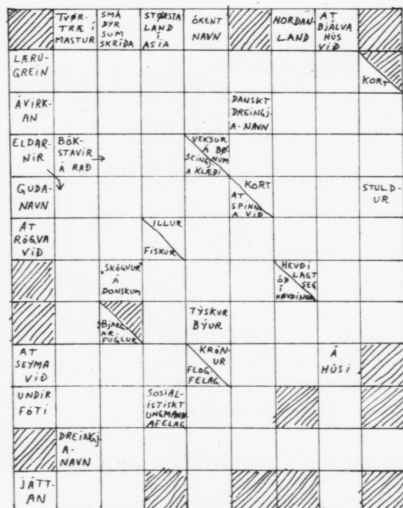

UMAFTUR

Vit seta krossorðagátuna úr seinasta blaði í eina ferð afturat, tí av misgávum var ovasta puntarað ikki komið við.

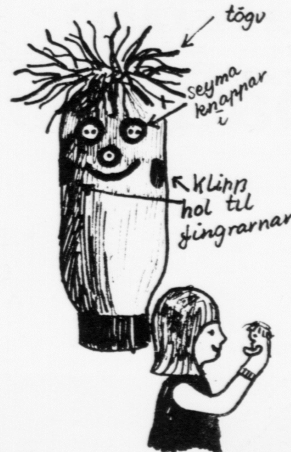
Sendið loysningin til okkara innan leygardagin komandi.

Tey, sum kanska longu hava sent, verða sjálvandi eisini við í lutakasti um ein vinning.

VIT GERA SJÓNLEIKA -DUKKU.

TÚ SKALT BRÚKA: EIN GAMLAN SOKK - SAKS - NÁL OG TRÁÐ - KNAPPAR - TÖGV.

STIKK HONDIÐ Í SOKKIN OG VÍKA FINGRARNAR SO AT SOKKURIN VERÐUR "LIVANDI".

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Pambo

6. partur

Framhald

Jóhannes setti seg saman við báðum systkjum sínum á máttuna. Faðirin og móðurin settu seg varisliga á teir báðar stólarnar. Kurvamakarinn styðjaði seg upp við durastavin.

»Eg haldi, at vit skulu gera skjótt av. Kanska koma rómverjar longu her í morgin ella í ovurmorgin. — Fyrst og fremst vil eg vita, um tú veitst eitt skýli, sum er lætt at koma til hiðani? — Tí vit megu eisini alla tíðina sleppa eftir mati og vatni«, segði Basilius. Pambo hugsaði seg um. »Eg hugsí, at eg kenni júst tað rætta staðið til tykkum«, segði hann. »Ríða tit longur vestureftir ímóti tí næsta gróðrablettinum, so er høgrumegin gøtuna einastaðni eitt helli, sum er so væl fjalt, at tað er næstan ómøguligt at finna tað. Vatn er eisini nærhendis, men — hellið hevur ikki gott orð á sær...«

»Gott orð?« spurdi Basilius. »Hvussu meinast tú?« »Tað er ilt at siga«, svaraði Pambo. »Summi siga, at gudurin Pan heldur til har viðhvørt, summi siga, at har spøkir. Men hvussu er og ikki, eitt er vist: Tað er neyvna nakað fólk her í gróðrablettinum, sum torir vága sær hagar, tá myrkt er vordíð, og tey eru heilt fá, sum tora tað á degi eisini!«

»So er hatta júst tað rætta staðið til okkum! Skuldu kristin fólk ikki tora at tikið ein dyst við djævulin og allan atburð hans!« segði Basilius. »Men hvussu finna vit hatta hellið?«

»Tað er ikki so torført — tí eg ætli mær sjálvur at fylgja tykkum. Eg má royna at bota um óbliðskapin, tá ið tit komu!« flenti kurvamakarinn. »Men fyrri at eingin skal fáa illgruna, so haldi eg ikki, at vit skulu fylgjast út úr bygdini. Tað er best, um tit fara longu nú seinnapartin og taka leiðina vestureftir ímóti tí næsta gróðrablettinum. Tá ið tit eru komin umleið 100 stadiur hiðani, steðga tit. Tveir ella triggjar timar eftir sólsetur fái eg tykkum aftur, og so skal eg fara tykkum til hellið. — Hava tit nóg nógvar kyndlar?«

Jú, tað høvdu tey, helt Basilius. »Eg dugi ikki nóg væl at takka tær, Pambo«, segði hann. »Vit skulu gjølla fylgja ráðum tínum. So kunnu vit tala víðari um alt í hellinum. Men eitt afturat, Pambo: Peningi skal tær ikki vera tørvur á, eg havi nóg mikið við mær.«

»Tað er gott«, helt kurvamakarinn. »Tað lættir í hvussu er nóg um.«

Flóttafólkini fingur sær ein bita, prátaðu eina løtu afturat við Pambo og fóru síðani avstað.

Euthymius og spøkilsíð

7. partur:

Ein tíma áðrenn sólsetur komu flóttafólkini til tað plássið, tey høvdu avrátt við Pambo. Tey steðgaðu og leitaðu sær eftir einum staði, har tey kundu krógva seg so mikið, at ikki ferðafólk, ið komu framvið, beinan vegin sóu tey. Men har tyktist ikki at vera nakað, tí allastaðni var nærum heilt slætt, men eitt sindur burturfrá — umleið ein tíma at ganga — løgu tey brøttu fjøllini.

»Eg hugsí, at tað er har, ið hellið er!« helt Basilius fyrri.

»Og eg hugsí, at tað er best, um vit leita okkum yvir hagar, harri«, skjeyt Difilius upp. »So kundi eg komið yvir aftur higar at biða eftir kurvamakaranum. Eitt fólk er ikki so skjótt at fáa eygað á, sum eitt heilt kamelfylgi.«

»Gott hugskot«, svaraði Basilius. »Lat okkum fara!«

Beint fyrri sólsetur komu tey yvir til fjøllini, tey lögdu seg í ein trongan dal. Difilius fór straks avstað aftur. Tveir timar seinni kom Pambo, riðandi á einum esli. Og halvanannan tíma seinni komu Difilius og hann til teirra, sum lógu í dalinum og biðaðu.

»Staðið er væl valt«, segði hann. »Høvdu tit hildið tykkum eitt sindur sunnari, var tað betri, men tað ber eisini væl til at halda fram higani niðaneftir. Tibetur er mánalýsi.«

Framhald